

Högsta grad af sinlig njutning, isynnerhet könsdriftens hejdlösa tillfredsställande. *Vara böjd för v. Lefva i v.*

VÄLLUSTIG, väl'lússtigg o. väl'lússtig, a. 2. 1) (om sak) Högst behaglig; som ger högsta njutning, eggat de sinliga begärens, tillbringas uti vällust. *En v. njutning. V. dröm, tanke, känsla. Föra ett v-t lif. — 2)* (om person) Fallen för vällust; som lever i vällust.

VÄLLUSTIGHET, f. 3. Vällustig natur, böjelse för vällust.

VÄLLUSTIGT, adv. På ett vällustigt sätt; i vällust; med en känsla af vällust. *Lefva v. V. uppsödd. Blicka v. på någon.*

VÄLLUSTING, väl'lússting, m. 2. En, som lever i vällust.

VÄLLÄRD, väl'lärd, a. 2. Som besitter mycken lärdom, mycket lärd. Titel, som gifves lägre ograduerade prester eller skollärare, studenter och ofta äfven gymnastiker. *Komministern, ärevördige och v-e. herr N. N. Studeranden, v-e, herr N. N. (Magistrar kallas Hög lärde.)*

VÄLMAKT, f. sing. Lyckligt, blomstrande tillstånd. *Vara i v. I v-ens dagar.*

VÄLMENANDE, a. 1. 1) Som menar väl. *Hon är mycket v. — 2)* Se *Välment*.

VÄLMENING, f. 2. Välvillig mening, god afsigt. *Hans v. kan ej misskännas. V-en af detta tillbud är obestridlig. Jag gjorde det af v., i v., af ren v., i bästa, största v.*

VÄLMÉNT, väl'mént, a. 1. Som härrör af välmening; sagd eller gjord i välmening. *V. råd. V. föreställning, varning. — Adv. I välmening, af välmening.*

VÄLMÄENDE, väl'mäände, a. 1. Som mår väl: a) Är vid god helsa; b) Väl bergd, i välstånd. *Ett v. folk.*

VÄLMÅGA, f. sing. 1) Friskt helsotillstånd. *Befinna sig i högönsketlig v. — 2)* Se *Välstånd*.

VÄLORDNAD, väl'lårdnadd, adj. 1. Väl ordnad, väl inrättad. *Ett v-t samhälle.*

VÄLPLÅGA, v. a. 1. (fam.) Väl förplåga. Brukas mest i fråga om dryckesvaror. — *V-d, part. pass. o. adj. 2.* (fam.) Berusad. — *Välplågande, n. 4.*

VÄLPLÄGNING, f. 2. God förplågning. Se *Välfågnad*. — Brukas mest i fråga om dryckesvaror.

VÄLSIGNA, väl'si'ngna o. väl'si'ngna, a. 1. (af *Signa*, helga eller utmärka med korstecknet) 1) Genom bön och ceremonier inviga till heligt bruk. I allmänhet inviga. *Jesus v-de brödet. — 2)* Nedkalla Guds nåd och beskydd öfver.

Han v-de sina barn, innan han dog. Presten har v-t deras förening. — 3) Lofva, prisa med känslor af vördnad och tacksamhet. *V-d vare Gud! Esterverlden v-r honom, v-r hans minne. Jag v-r den stund, som förde honom till mitt möte. — 4)* (om Gud) Förläna nåd och lycka. *Gud har v-t Abrahams säd. Gud v-ne er! Gud har v-t dem, deras arbete. Herren v-ne oss och bevara oss! — V-d, part. pass. o. adj. 1)* Brukas, såsom particip, för alla förestående bemärkelser. *Det v-de brödet, oblaten i nattvarden, hostian. En af Herrans tjänare v. förening. Min välgörares v-e namn skall evigt lefva i mitt minne. Af Gud v. V-t tillstånd, hafvandeskap. Vara i v-t tillstånd, vara hafvande. (Substantivt) Kommer, J min faders v-e, som af min fader blifvit välsignade. — 2)* (adjektivt) a) Herrlig. *Ett v-t regn. V. skörd. V-t*

land, ganska bördigt. V. predikan, i hög grad uppbygglig. — b) (fam.) Tråkig, evinnerlig; förbannad. *Nu kommer den v-e människan igen. När han börjar med sina gamla v-e historier, blir jag strax sömnig. Den v-e människan, som tog min hatt! — Välsignande, n. 4.*

VÄLSIGNADT, väl'si'ngnadt o. väl'si'ngnadt, adv. (fam.) I högsta måtto, ganska, hjertans. *V. rik skörd. Ett v. vackert barn. Växa v. V. lång, stor, ful, dum.*

VÄLSIGNELSE, väl'si'ngnällse, f. 3. 1) Nedkallande af Guds nåd och beskydd öfver någon. *Faderlig, moderlig v. Jag gifver dig min v. Den fattiges v-r. — 2)* Guds synnerliga nåd och ynnest. *Gud har i rikt mått gifvit honom sin v. Jag önskar dig v., all v., all Guds v. Det har du Guds v. af, Gud skall välsigna dig därför. (Fam.) Ha Guds v. af något, fullt upp. (Fam.) Det har ingen v., han har deraf ingen båtнад, glädje. Det är ingen v. med hans arbete, han vinner dermed ingenting. Der är Guds v., der är god tillgång, der fins fullt upp, Guds gåfvor. — 3)* Välsignadt minne. *Hans namn lefver i v. — 4)* Bönen »Herren välsigne eder (oss)» *Läsa v-n. Läsa v-n öfver nattvardsbarn.*

VÄLSINNAD, väl'si'nnadd, a. 2. Som hyser välvilliga tänkesätt, goda afsigter.

VÄLSK, väl'lsk, a. 2. (i äldre språket äfv. *Valsk*, d. v. s. Gallisk) Fordom d. s. s. Italiensk. *V-t band*, bokband, som har skinn blott i ryggen, ej är kapitaladt och föga eller intet förgylt. *V. böna*, se *Bondböna*.

VÄLSKAPAD, a. 2. Född medelfri kropp. *Ett v-t gossebarn. — Syn. Vålbildad.*

VÄLSMAKANDE, a. 1. eller

VÄLSMAKLIG, a. 2. Som har behaglig smak. *V. rätt.*

VÄLSMASKIN, väl'lsmaschin, m. 3. Ett slags maskin, som brukas, för att afrunda kuggarna på små hjul i ur. [-machin, -maschin.]

VÄLSPELNING, f. 2. (i fråga om kortspel) Skicklig speling.

VÄLSTÄND, n. sing. Goda förmögenhetsomständigheter, goda vilkor. *Sitta, vara i v., vara välbergd, i goda vilkor.*

VÄLT, väl't, m. 2. (af *Välla*) Ett åkerbruksredskap, vanligen bestående af en tung rund stock, som genom dragning af hästar eller oxar rullas öfver åkern, för att jemna och tilltrycka jorden.

VÄLTA, väl'tta, v. a. 1. I. (af *Vält*) Köra med vält. *V. en åker.*

VÄLTA, väl'tta, v. n. 2. II. Hvälfva om, stjelpa. *Vagnen välte. V. med en vagn, köra omkull med den. — V. a.* (böjes för impf. o. sup. äfven efter 1 konj.) 1) Hvälfva om, stjelpa omkull. *Han välte vagnen i diket. — 2)* Se *Vältra*.

VÄLTALARE, m. 3. Genom vältalighet utmärkt offentlig talare. *Demosthenes och Cicero voro utmärkta v. Wallin var en stor andlig v.*

VÄLTALIG, a. 2. 1) (om person) a) Som med vältalighet framför sina tankar i offentliga föredrag. *Den v-e Demosthenes. — b)* (fam.) Som talar väl och med lätthet. — *Syn. Talför. — 2)* (om sak) a) Som röjer, tillkännagifver vältalighet; utmärkt genom vältalighet. *En v. framställning. V-t föredrag. V. stil. — b)* Som har egenskapen att röra, beveka, öfvertyga, öfvertala. *Uttrycka sig i v-a ordalag.* Brukas i denna bem. ofta bildligt, t. ex.: *V-a lärar. V.*